

Aksilik bu ya, sonraki akşam tam da Fuat'ın organize ettiği bir ekiple buluşma ayarlamıştık. Onun kendi bölümünden üniversite arkadaşlarının buluşması vardı ve tanıdığım birkaçı da onların arasında olacağı için sözleşmiş bulunmuştum ben de. Bunların içinde, öğrenciliğimiz boyunca sürekli adını duyup uzaktan gördüğüm Elçin de vardı. Üniversitede, henüz her kuşun etinin yenmeyeceğini kabullenmeyip de karşıma çıkan karşı cinse mensup herkeste şansımı denememe rağmen Elçin'e bir türlü yetişememiştim. Bir tesadüf, bir arkadaş ortamı denk getirip de yakından tanımaya fırsatım olmadığı için zamanla büyüyen bir gizem haline gelmişti.

Fuat'la taksit taksit konuşarak Kadıköy'de bir *Teachers'* da buluştuk ekiple. Kalabalıklaşan masada herkesin paylaşacağı tek bir sohbet ortamı yaratmak mümkün değildi. Fuat ile benim karşımıza Elçin'in düşmesi, bu anlamda bir şanstı. Değişmiş, güzelleşmişti. Üniversitedeki kısa ve siyah saçlarının yerini uzun ve kısl saçlar almış, o duygusal genç ergen tavrı, yerini *ben buradayım* diyen bir kadına bırakmıştı. Alkolün de etkisiyle (elbette onu asla yok sayamazdık) uzun zamandır âşık olduğu bir yönetmenden bahsetmeye başlamıştı. Hikâyede kibirli ve talep gören tarafın adam olduğunu, Elçin'inse zayıf durmaya çalışıp bundan zevk aldığını düşünmüştük. Bir şeylere canım sıkılmıştı. "Bu ne saçma sapan ilişki ya?" deyivermişim. "Mantıklı olması gerekmiyor ki," demişti kendinden emin halde birasını içerken.

Canımı sıkkan şey, ilişkinin biçimi miydi yoksa Elçin'in bir sevgilisi olması mıydı, anlam verememiştim. Alkol, geçmişten gelen sahip olma arzumu devleştirep çocukça bir isteğe mi çevirmişti? Düşünmek gereksizdi, bir sevgilim vardı; hem de yıllarca hayran olduktan sonra kapmışım onu tüm rakiplerden. Elçin'in güzel saçlarını ve yüksek bar masasının altından bütün gece gözümü alan beyaz bacaklarını geride bırakıp eve döndük.

İki gün sonra akşam üzeri, tertemiz bir heyecanla, Gizem'le buluşmak için karşıya geçtim. Taksim'de, on yıllık sevgililer gibi el ele, öpüşerek buluştuk. Öğrenciyken bir türlü olamayan bir şeyin olması o kadar ilginç geliyordu ki... Gerçekliğinden emin olamıyordum halen. Bir öğrenci mekânı olan, gençliğimin favori mekânlarından *Uçan Ev*'in terasına çıktık. Birkaç saat el ele, göz göze sohbet ettik. Hafif demlenince Galata'nın altında çay içtik. Bende kalacaktı o gece, hava soğuyunca eve gittik.

Fuat'la son konuşmamızın üzerinden bir gün geçmesinin ardından eve Gizem'le gelişime nasıl tepki vereceğini denetlemekten bitap düşmüştüm. Üniversitedeki gibi yine bir aradaydık, yine belli bir samimiyet söz konusuydu ama aradan geçen zamanın getirdiği bir tortu vardı. Bu tortu hep olurdu. Geçmişte aralarından su sızmayan insanlar, başka bir sebepten değil sırf aradan birkaç yıl geçmiş olduğu için yalınlaşırdı birbirlerine. Sebebini çok düşünmüştüm bunun ve şöyle bir sonuca varmışım: İnsanların, geçmişi taze tutmak gibi bir kaygıları yoktu. Gençliğin duygusal kaygıları zamanla toplumun ortak kaygılarınca ele geçirilirdi: Kariyer, para, aile, geçim... Benimse tüm geçmişim aklımda, bugünüme dair her şeyle ilişkilendirilmişti; bir dedektifin vaka haritası gibi dün ve bugün ince ipliklerle birbirine bağlanmıştı. Unutkan ve her şeyden önce kendi

geçmişine nankör bir varlıktı insan. Güncele, olmakta olana, şimdiye bu kadar tutunmak da hiç kuşkusuz türümüzün hastalıklarından birisiydi...

[...]

Hayatım ev-Kadıköy-Gizem etrafında bir süre böyle devam etmişti. Bu süre zarfında ne zaman yolum düşse, Moda'da bir otelin yöneticiliğini yapan Elçin'e uğruyordum. Onunla kurlaşmaya, bir arada derede onu yatağa atmaya falan çalışmıyordum. Sadece, o gece bir araya geldikten sonra bende harekete geçirdiği şeyin ne olduğunu anlamak istiyor, bu yüzden de ilahıyla buluşmak için mabedin yolunu tutan bir mümin gibi onu yakından görmeye gidiyordum. Görmemeye çalışsaydım bir çıban gibi içimde büyütecek, herkesten saklamaya çalışırken içimde patlayıp irinini her yere bulaştırmasına neden olacaktım. Bu dünyada taşıdığım İskender'in nasıl biri olduğunu işte bu gibi durumlarda öğrenmek mümkündü: Başka birçok seçenek varken Hiram gibi bir manyağın peşine düşüp toprak eşeleleyen İskender'le, her şey yolunda giderken başka bir boyuta açılan karadelik misali o otele girip Elçin'i kurcalayan İskender, aynı adamdı.

Arı kovanına çomak sokmak, öküzün boynuzuyla, filin hortumuyla oynamak; işte bu bendim... Çocukken yanlışlıkla öldürdüğü kuşu gömen, üç gün sonra gömdüğü yerden çıkarıp iskeletini inceleyen bir kahramanın romanını okumuştum. Evet, o çocuk bendim. Ben, kendi içini dibine kadar kazıp bildiği her şeyi oraya gömerken, başkalarının toprağındakileri teşhir eden bir hayaletim...

[...]

"Sen gerçekten rahatsız bir adamsın," deyip çantasını kaptı ve kapıya yöneldi Gizem. Bir güdü, bir neden istedim arkasından gitmek için. Hayır, bunu küstahlığımdan falan yapmıyordum. Bekledim, bekledim; ama ne kalbim ne beynim o nedeni bulabildi. Sırf hormonlarımın bulacağı bir neden için peşine düşmek de ikimize birden haksızlık olurdu. O gitti, ben kaldım. O şarkıyı başa alıp uzandım. Bu, Gizem'i son görüşümdü belki. İçine neler yazardım bilmiyordum ama o günlerde bir kitap yazsaydım, adı "*Her Şeyin Sınırsız Saçmalığı Üzerine*" gibi bir şey olurdu.

[...]

Ve işte o gün, bütün bu olanlardan sonra derinlerimde sırasını bekleyen o ses ortaya çıkmış, "Senin ne işin var bu insanlarla, bu olaylarla? Hayatın bir Stephen King romanı gibi karanlık, ilginç ve gizemliken neden bir Kahraman Tazeoğlu basitliğine indirgiyorsun?" demişti.

Haklıydı. Karanlığımı dinledim, kendimi çocukluğumda ve ergenliğimde olduğu gibi Kadıköy'de buldum. Bir barda, bir şair, sıkı bir gitaristin eşliğinde şiirini okuyordu:

*“güneşin bilmediğim, rüzgârın duymadığım, denizin susmadığı sizin
olmadığınız her tepede onu bekliyorum
bir yanımla bekliyorken bir yanımlı koparıp da kendimde
ona gitmeli miyim...”¹*

Tüm bu olanlar içinde karanlığımın en derin telini neyin oynattığını düşündüm ve buldum; evet, ona gitmeliydim... Ayaklarım beni Mesaj Hotel’e götürdü. Moda’daki o gri renkli binaya, Elçin’in yanına. Daha kapıdan girer girmez burun buruna geldik ve birbirimizi beklediğimizi, vücut kimyamızdan yayılan o ilginç frekansla söyledik.

“Bira içelim mi?” diye sordum.

“Geç bile kaldık,” dedi. Soluğu Kadife Sokak’ta aldık. *İşte bu*, diyordum içimden, hayır, Kadıköy’ün eğlencesinden, kalabalığından, renkliliğinden falan değil. Aksine; karanlık, kasvetli ve sıkıntılı oluşundan... Bir nükleer savaşta ayakta kalan son karantina bölgesinde, ölmeden önce bir lütuf olarak Elçin’i bulmuşum da birlikte ölmeye karar vermişiz ve beklenen sonun geleceğini bilmenin rahatlığıyla kendimizi bu dar bara atmışız gibi.

İşte buydu! Bütün o basit ilişkilerin, dünyevi kaygıların, cici komplekslerin ötesinde, dolu dolu konuşabildiğim, konuşurken kim kimi nerede nasıl sikecek diye düşünmeden aklın ve kalbin üzerinden bir yol bulduğum birisi. O gün bardan çıkıp da Kadıköy sokaklarında yürümeye başladığımızda, ellerimiz kendiliğinden buldu birbirini. Beklenen kadın, beklenen aşk değildi. Beklenti duygusundaki insani kibrin zerresi bile yoktu. Bu yüzden güzeldi. Ters köşeden gelip önce beni, sonra duygularımı nakavt ettiği için.

Kadıköy’ün alametleri ve imtihanları vardır. Onunla gönül bağı kurduğunuzda anlarsınız bunu. Biz de o gece anladık. Karşımıza iki yol çıktı o gece; birinin sokak lambaları ötekinin ışığını çalmış, zifiri karanlık bırakmıştı geriye. El ele tutuşup da gideceğimiz yolu daha o gece biliyorduk. Varacağımız yerin bir anlamı yoktu, bir ödül veya ceza peşinde değildik; hiçbir denizci limana âşık olmaz çünkü, denizlerdir onların kalbini dolduran. Biliyorduk bunu.

Daha da önemlisi, *biteceğini* biliyorduk ve bu yüzden çok güzeldi. Akli melekelerimizi, günlük rutinimizi, sağlıklı düşünme biçimimizi, alelade kalp atışlarımızı etkileyen bu manyetik heyecan dalgasını ikimiz de ilk kez buyur ediyorduk içimize. İkimiz de heyecandan ölmeye, sevip özlemekten bitkin düşmeye, sarsılıp aptallaşmaya, sıkı yumruklar yiyip nakavt olmaya ve düştüğümüz yerde dişlerimizden kanlar saçarak kahkahalar atmaya, bizi böylesine devirebilen bir yumruğa rast gelmenin lütfu için herhangi bir tanrıya şükretmeye hazırdık. O gece, o yol ayrımında göz teması bile

¹ “Ona Gitmeli Miyim?”, Müslüm Çizmeci

kurmadık. Birimiz ötekimize sormadı fikrini. O gece biz, o iki yoldan karanlık olanı seçtik.

Bu, öyle melankoliden, duygusallıktan, hastalıklı duygulardan beslenen bir karanlık değildi. Salyalarıyla birer fino köpek gibi birbirlerinin götünde dolaşan aptal âşıklardan da değildik. Daha biz doğmadan, kesişecek yollarımızın yazgı defterine yazıldığı gün oradaymışız gibi, önce birbirimizin karşısına ve sonra birbirimizin hayatından çıkacağımızı biliyorduk adeta. İnsan türü ölümü yok saymakta çok iyiydi, bunu başarabilmek için de bitmeyen ilişkiler, bitmeyen evlilikler, bitmeyen dostluklar, bitmeyen hazlar arzuluyor ve sonuç öyle değilse bile öyle gibi davranıyordu. Tüm bu sonsuzluk histerisi içinde Elçin ve ben, ayrı ayrı hayatlarımızın bir gün bitecek olduğunu hiç unutmuyor ve bunu bilmenin tadını çıkarıyorduk. Aynı şeyi birbirimize de yaptık; sözsüz ve yazısız bir anlaşma gibi *bütün bu güzelliklerin hepsi üç günlük beş günlük, tadını çıkaralım birbirimizin* demiştik sanki.

Başkalarına anlatsak verilecek tepki şu olacaktı, emindik: “Madem o kadar mutlusunuz, neden ölene kadar beraber olmayasınız?” Cevabımız da şu olacaktı: “Neden olalım?”

Biz bu dünyayı, bu dünyada yaşıyor oluşumuzu, yaşamı ve sosyal hayatı içselleştirememiş, ortalama yetmiş yıl süren bu ömür süresini bir rüya, bir hayal bulanıklığında geçirmeyi huy edinmiş, bu olan bitenin gerçekliğine ikna olamamış bünyelerdik. Tüm bu şaşkınlık içinde birbirimize ölümüne sarılsaydık, bunu hayata karşı duyduğumuz korkunun eseri addederdik. İnsan, bir korkusu olmadığında kendisine bile sarılmayacak kadar küstahtır. Kendisine bile...

Oysa Elçin de ben de korkusuz olmak, zincirsiz kalmak istiyor, böyle bir şey hiçbir zaman mümkün olmayacaksa bile korkusuzluğun mayın tarlasında, başkalarının yarattığı sosyal hayat tuzaklarına düşmeden yürümeyi hayal ediyorduk. Birbirimize sarıldığımız an bir eve kapanacak ve hiç sıkılmadan ölmeyi bekleyecektik. Fakat birbirimize rağmen bile bunu isteyemezdik...

Arada bir, yürürken, sevişirken, sarılıp film izlerken “Evlenelim mi Elçin?” diye sorardım, o da “Tabii ki hayır,” derdi ve gülerdik. Bunu sık sık yapardım. Yine bir sabah, bir kafede oturup ayılmaya çalışıyor, gazete okuyup kahve içiyorduk. Gazeteyi indirmeden “Evlenelim mi Elçin ya?” diye sorunca, “Evet!” demiş, şaka olduğu bu kadar belli olmasına rağmen “Şaka maka evet mi demek istedi?” diye şaşkınlıkla gazeteyi indirivermiştim. Gayet olağan, sakın duruyordu karşımda. Bir dalgınlık anına denk gelmiş ve “Eğlenelim mi Elçin ya?” diye sorduğumu sanmış, akşama bir plan önerdiğimi düşünerek *olabilir* demişti. Böyle olduğunu anlayınca saatlerce durup durup güldü. “Oğlum bu kadar korkma, evlenmeyeceğiz, merak etme!” diye dalga geçti günlerce.

Evlenmekten değil, evet demesinden korkuyordum. Çünkü bir boşluğuma, bir coşkunluğuma bakardı “Hadi gidip evlenelim,” demek ve bu, bütün güzelliğine rağmen el

ele girdiğimiz o karanlık sokağın ışıklarını açmak olurdu. Biz, insanların ölümü yok saymak için açtığı yalancı ışıkları değil, ölümü içselleştirmiş gerçekçi karanlıkları arzuluyorduk.

Aylarca böyle sürdü. Kadıköy, işini gücünü bırakmış bizi izliyor, bize bakıp gülümseyerek iç geçiriyordu. Çok güzel konuşuyor, çok güzel yiyip içiyor, müthiş filmler izliyor, muazzam sevişiyorduk. Ve bir gün, bizi aynı anda bir araya getiren o iç sesimiz, yine aynı anda şu konuşmayı yaptırmıştı:
“Artık devam etmesek mi İskender?”
“Ben de onu diyecektim.”

Ve böylece sevgililiğe dair taraflarımız ayrılmış, dostluğa dair taraflarımız ara sıra birbirini görmek üzere sağ kalmıştı. Bu konuşma için hiçbir sebebimiz yoktu. Sıkılmamıştık, nefret etmemiştik, soluğu alacağımız başka birileri yoktu. Sadece, dönülemeyecek bir yere gidiyorduk ve dönülemeyip de dibine kadar tüketmek, öldürmek istemiyorduk. Sonrasında bu sözümüze sadık kalmayarak bir araya geldiğimiz günler ve geceler oldu. Sevişmek için değil, çünkü salt sevişmek için birbirimizle olmamıştık hiçbir zaman. Her şeyden önce, çok iyi konuşabildiğimiz için biz, Elçin ve İskender’dik. Bir ön sevişme yöntemi olarak konuşabilmek, herkese nasip olamayacak bir lütuftu ve her zaman çok iyi bir sevişmeyle tamamlanırdı. Sıkıntılı zamanlarımızda dost bir omuz olarak Kadıköy’ün bir yerlerinde birbirimizi bekleyeceğimizi biliyorduk.

İsmet Özel’in bir söyleşisine gitmiştim; konusu “Şiir kaymak tutar mı?”ydı. Anlattı, anlattı ve sonunda şuraya bağladı: “Şiir kaymak tutmaz, ancak köpük bağlar. Kaymak tutmak artık pasifleşmiş, hantal, tembel bir durumdur. Oysa köpük bağlamak dinamiktir, alttan devamı gelir ve taşana dek yükselir.” Elçin’le biz, kaymak tutan insan ilişkilerine karşılık köpük bağlamak istemiştik. O kadar...

Bütün bunlar hayat kurgusu açısından birer çatışma, birer aksilik veya en hafif tabirle hata; bunu biliyorum. Bir ters hareket... Bu yüzden Elçin’le nadiren bir araya gelerek, ama her zaman birbirimizi hatırlayıp özleyerek o çok güzel günleri tadında bırakmıştık. Bu yüzden bir yerden sonra yokuş aşağı giden dostluğumuz yere kapaklanmasın, ne ben artık her zamankinden daha huysuz bir adam olayım, ne de onun ilişki dediği ucube gösterisini izleyeyim diye Fuat’la ve diğerleriyle arkadaşlığımızı bitirmiş ve bir gün Taksim’de karşılaştığım Gizem’le, son görüşmemizdeki buzları eritecek kadar yumuşadığımızı anlayarak, bir kahve içmeyle başlayan sürecin sonunda evlenmeye karar vermiştik. Hayır, hiçbir iç sesim “Madem evleneceksin, neden Elçin değil?” demedi. Bunu iç seslerimle konuşmuştuk zaten. En az çaba yasası... Evrendeki her şey gibi ben de tembelleşip durağanlaşacağım yeri istiyordum artık. Elçin ve Gizem’in derinlerimde uyandırdığı hislerin tamamen dışında, üçüncü biri olsaydı yeryüzünde; o zaman belki o üçüncüyü isterdim. Uçmasını da sağlam basmasını da bilen, hazların ve arzuların altını dostluk ve akılla doldurabilen... Ne yazık ki benim hayatımda hiçbir şeyin makulü yoktu.